

[Socialministeren]

begrundelsen for børnekommissionens ned-sættelse for 6 år siden og den debat, der fandt sted her i tinget i oktober 1981. Debatten om børn og børnefamilier er naturligvis ikke afsluttet hermed. I socialministeriet arbejder vi til stadighed med de problemer, der kan være for børnefamilierne.

Når dette er sagt, må jeg tilføje, at jeg ikke er så sikker på, at problemerne skal løses netop sådan, som VS foreslår. Hensigterne bag forslagene finder jeg gode – men helt urealistiske for så vidt angår de finansielle konsekvenser. Da de enkelte forslag er så forskelligartede, vil jeg godt kommentere de enkelte punkter hvert for sig.

Efter VS' opfattelse skal børnetilskuddene som nævnt forhøjes, så de kommer til at dække de faktiske merudgifter ved at have børn. Der tænkes her på merudgifter til husleje, tøj og mad. Forslagsstillerne har ret i, at børnetilskud i dag, som ordet siger, alene er et tilskud til barnets forsørgelse. Det er ikke og har aldrig været meningen, at børnetilskuddet skal dække alle udgifter til børns forsørgelse. Tilskuddet er en hjælp til forældrene til opfyldelse af deres forsørgelsespligt.

Børnetilskudsordningen i dens nuværende form sigter navnlig mod at hjælpe familier med særligt behov for støtte, det vil sige familier med mindre indtægter, og børn af enlige forsørgere og af pensionister. Børnetilskud ydes således som en indtægtsafhængig sikringsydelse.

Familier, der i 1982 har en socialindkomst på op til 156.000 kr. årligt, får fuldt børnetilskud. F.eks. kan jeg nævne, at almindeligt børnetilskud bortfalder ved en socialindkomst på 190.000 kr., når der er ét barn. Er der to børn, skal man op på en socialindkomst på 225.000 kr. årligt, før tilskuddet falder bort. Man skal således allerede i dag op på ganske pæne indtægter, før tilskuddet falder helt bort. Hertil kommer det særlige børnetilskud, som ydes uafhængigt af indkomsten som kompensation for tab af forsørger, eller hvis forsørgeren er pensionist.

Hvis børnetilskuddet i visse tilfælde ikke er tilstrækkeligt til at sikre en forsvarlig forsørgelse af børnene, må der ydes supplerende hjælp til den enkelte familie efter andre regler. Der vil i disse tilfælde ofte være grundlag for at hjælpe familien efter en konkret vurdering efter bilstandslovens regler.

Den omfordeling af de økonomiske midler til fordel for børnefamilierne, som VS nu foreslår, har børnekommissionen også været inde på. Kommissionen har dog afvist muligheden af grunde, som jeg kan tilslutte mig. Børnekommissionens flertal mente således, at anvendelsen af kontante ydelser til frit forbrug på længere sigt skal omlægges. De skal i første række komme børnefamilier med særligt behov for økonomisk støtte til gode, dvs. lavindkomstfamilier, enlige forsørgere og modtagere af det særlige børnetilskud. Det understreges i betænkningen, at en sådan politik skal ses i sammenhæng med kommissionens øvrige overvejelser, bl.a. om mere målrettede ydelser, der sikres anvendt i overensstemmelse med barnets behov.

Som nævnt er jeg principielt enig i børnekommissionens overvejelser på dette punkt, men mener dog ikke, at problemerne er tilstrækkeligt afklaret til, at vi her og nu skal ændre den gældende børnetilskudsordning fundamentalt. Forslagsstillerne oplyser ikke, om man tænker sig, der fortsat skal ske en indtægtsregulering af børnetilskuddene, og hvordan dette i givet fald skal ske. Det er vel heller ikke ud fra VS' synspunkt rimeligt, at der skal overføres kontantydelse til familier, der er relativt godt stillet, fra andre grupper med lavere indtægter.

Som jeg allerede har nævnt, er der flere grunde til, at regeringen ikke kan støtte VS' forslag. I denne forbindelse finder jeg det væsentligt at komme lidt nærmere ind på forslaget finansielle konsekvenser. De økonomiske konsekvenser af forslaget belyses ikke nærmere, men ifølge VS' egne oplysninger vil et børnetilskud ligge i størrelsesordenen 10.000–12.000 kr. årligt. Sammenlignet med børnetilskuddets nuværende størrelse indebærer forslaget en meget betydelig udgiftsforøgelse, som jeg i den nuværende økonomiske situation ikke mener der er grundlag for at gå ind for. Der er ganske enkelt ikke råd til nu at gennemføre store, generelle udgiftsforøgelser, heller ikke til børnefamilierne.

VS opfordrer endvidere til, at daginstitutionsoophold på samme måde som skolegang gøres vederlagsfrit, det vil sige, at daginstitutionsoophold skal finansieres over skatterne. Baggrunden for forslaget er et ønske om, at dagforanstaltningernes og folkeskolens pædagogiske funktioner ligestilles, og at der